

Folk, der ikke tæller halvt saa mange Mennesker som London, skal være med til at bygge omtrent den største Fæstning i Verden eller en af de største, og samtidig holde, hvad der kaldes, en Flaade og en Armee. Det skulde synes for almindelig Forstand umuligt at tænke sig, at Sagen kunde gennemføres, men særlig, naar man ser hen til den Glendighed, der efterhaanden gjennemfyrrer hele vort Samfund i økonomisk Henseende, og man skulde synes, at man dog en Gang kunde sige i det Mindste et foreløbigt Holdt! saa vi kunde overbevise Stillingen. Men Haabet om en Overenskomst mellem Høire og Venstre, skal jeg ikke negte, er blevet betydelig svækket ved at se Krigsministeren forelægge sine Lovforslag og høre de Udtalelser, der ere faldne fra ham og ærede Medlemmer af hans Parti. Jeg tillod mig under Finantslovens 1ste Behandling at bebrejde de Herrer Krigsministre, at de ikke dybere sølte det Ansvar overfor Befolkningen, som de paatog sig ved at komme med disse ublu Forlangender paa de Omraader, hvor de have gjort det. Dertil svarede den høitærede Krigsminister paa den Maade — jeg tror ikke, det var hans Mening, men fra Befolkningens Side er det rigtignok blevet opfattet som en blodig Haan — at han kunde ikke gjøre for, at det ikke regnede i Sjælland, at der var Misvægt og Sligt, hans Forpligtelse og hans Ansvar var at fremkomme med de Planer, han ansaa for de rette. Ja, selvstølgelig er det hans Bligt at fremkomme med de Planer, han anser for de rette, men det er sandelig ikke hans Bligt at gennemføre Planer, som der høit og lydeligt er blevet negtet Samthkke til af Repræsentationen; det er ikke hans Bligt at paahyrde os Byrder, som han efter den gjældende Forfatning ikke har Ret til at paahyrde os, og det under de nuværende sørgelige Forhold her i Landet. Hvad den foreliggende Sag angaar, vil jeg ogsaa erindre om, at det ikke er mere end et Par Dage siden, at en anden Minister udtalte, at der var et formeligt Dpløb mod Statskassen. Dpløb kaldes det, naar Folkets Repræsentanter komme og forlange Noget af de Summer, der ere ophobede i Statskassen og bragte til Veie ved et arbejdsomt Folks Flid og Sparommelighed. Det kaldes Dpløb, naar der forlanges, at disse Summer skulle anvendes til Udvikling af sociale Spørgsmaal, til et kraftigere og sundigere socialt Liv her i Landet. Nei, enten nu saadanne Planer, som de Herrer forlange, gaa igjennem, eller vi blive staaende ved de Udgifter, der allerede paahvile vort Folk i saa Henseende, Udgifter, der omtrent løbe op til Halvdelen af den aarlige Indtægt, er Byrden saa stor, at der vel for en

Regjering, der forstod, at dens Bligt ikke alene er at se paa de saakaldte Statsinteresser, men først og fremmest at arbejde paa, at Folkets Udvikling gaar frem, at arbejde hen til, at Dykke og Velvære saa vidt mulig brede sig indenfor dette Folk, kunde være Anledning til at have Diet opladt for og forstaa, at det er absolut nødvendigt, saaledes som de økonomiske Forhold ere her i Landet, at der gjøres noget Alvorligt for at udvikle vort Folk saaledes, at det bliver i Stand til at bære de Byrder, som allerede ere det paalagte, endstige da, hvis vi skulle have dem større. Noget Saadant er der ikke Tale om. Det kaldes Dpløb, naar Folkets Repræsentanter komme og forlange Summer til Udvikling, til nødvendige Reforme, men det kaldes ikke Dpløb, naar man kommer her med et saadant Lovforslag, som man fordrer vedtaget, og med Hensyn til hvilket man siger til Repræsentationen: Een Gang kommer jeg, to Gange kommer jeg, men tredie Gang, naar I ikke bevilge Pengene, tager jeg dem.

Jeg tror saa meget mindre paa Muligheden af en Overenskomst efter at have hørt de Udtalelser, der ere komne frem fra den høitærede Krigsminister, der jo omtrent har gjentaget disse Udtalelser om, at det ansaa han for nødvendigt, og saalænge han ikke kendte nogen anden Mand, som han ansaa for dygtigere, saae han ingen Grund til ikke at fortsætte i den Retning; altsaa først naar han ser sin Overmand, vil han trække sig tilbage. I det Hele taget er det jo det Gjenneगाende, vi høre fra dette Ministerium og dets Tilhængere, at der findes ingen Andre her i Landet, der ere i Stand til at lede vort Folks Anliggender: der findes ingen større Dygtighed i Landet end den, der er repræsenteret af disse 7 Herrer, og som til Dato har givet sig Udslag paa den Maade, at vi omtrent ikke kjende andre Lovforslag fra Regjeringen end de, der fordrer større Udgifter til Embedslønninger, nye Embeder og saa for Resten Militærundergifter. — Med Hensyn til den foreliggende Sag have vi jo i disse Dage hørt af de ærede Medlemmer af Høire, som vi havde haabet at skulle forhandle med, at i disse Sager maatte vi følge de Sagtyndige. De Sagtyndige! Ja, det ere vi vante til at høre baade her i Salen og udenfor, men jeg vilde gjerne bede de Herrer en Gang sige os, hvad det er for en Sagtyndighed, og hvem det er. Det er et Begreb, som svæber og summer os om Ørene. Det anvendes snart som noget Personligt og snart som noget Vandeligt, men Paavisningen af, hvor det findes, har jeg